Altădată efectul frapant se realizează prin contrast. Se valorifică contradicția între tonalitatea solemnă a unei expresii și folosirea ei într-un contex satiric. Ridiculizînd figura vulgarizatorului care în aprecierea literaturii clasice aplică mecanic niște șabloane pseudo-marxiste învățate pe de rost, Maiakovski îl obligă să folosească limbajul cel mai pretențios pentru emiterea unor inepții. « Без руля и без ветрил » e o zicală poetică prin care se caracterizează acele situații în care oamenii, pierzînd orientarea, depășiți de evenimente, se lasă în voia vîntului, adică în voia întîmplării. Ignorantul nostru recurge la expresia citată pentru a-l « răpune » pe Lermontov:

Массам ясно,
как ни хитри,
что, милюковски юля,
светила
у Лермонтова
ходят без ветрил,
а некоторые —
и без руля.

În același spirit poetul recurge adesea la pseudo-citate din poeții clasici. Exemplul cel mai cunoscut — și cel mai îndrăzneț — e cel din capitolul IV al poemului « E bine ! ». Celebra discuție de noapte din « Evgheni Oneghin » al lui Pușkin, în care Tatiana îi destăinuie dădacăi dragostea sa, e parodiată pentru ridiculizarea sufragistelor burgheze care-l adorau pe Kerenski. Îndrăgostita e de data aceasta bătrîna narodnică « madame Kuskova », iar dădaca nu e dădacă, ci « dădacul » Miliukov în persoană. Bătrînul profesor e foarte alarmat de indispoziția pupilei sale, îi promite tot felul de « libertăți și constituții », iar atunci cînd află de dragoste e aproape uluit. Totul se rezolvă însă, de îndată ce « dădacul » află că idolul femeii e « Saşka » (Kerenski). El o blagosloveşte chiar pe Kuskova:

При Николае
Мы
и при Саше
сохраним доходы наши.
Быть может,
на берегах Невы
подобных
дам
видали вы?

Aproape tot capitolul e literalmente « construit » din citate pușkiniene, cu intonația lor lirico-nostalgică, atît de contrastantă cu grotescul situației descrise. De intonație pușkiniană sînt și versurile care irump dintr-odată, în relatare voit « publicistico-prozaică » despre strada Miasnițskaia:

Правдив и свободен мой вещий язык
и с волей советскою дружен.

Parcă auzi

Как ныне сбирается вещей Олег...

Aproape că-l bănuiești pe poet că-și va descărca indignarea într-o tiradă retorico-patetică. Nici de cum. Vocea sa rupe parcă și « proza » reintră în drepturile ei:

но, «натолкнувшись на эти низы»,
даже я запнулся, сконфужен.